

Evelien Bosmans kruipt in de huid van volhardende activiste

Kerstmis laat nog even op zich wachten, maar in de Bourla speelt eerstdaags al een stuk vol goede intenties. In *Hoge Weg* posteert Evelien Bosmans zich als activiste in de hal van een woontoren in de stad. “Je ziet ze nog weinig vandaag, mensen die zo volhardend zijn in hun visie”, vertelt de actrice.

De stad, en hoezeer die razendsnel verandert, draagt al jaren de belangstelling weg van de theatermakers van MartHaltentatief. In een samenwerking met Toneelhuis schreef Bart Van Nuffelen met *Hoge Weg* een nieuwe tekst, gespeeld door Evelien Bosmans. Samen met meer dan 25 acteurs, gerekruteerd in heel Antwerpen, transformeert ze het podium van de Bourla in de inkomhal van een groot appartementsgebouw.

Op de affiche van *Hoge Weg* wendt een jonge vrouw het gezicht af. Wie is jouw personage?

Evelien Bosmans: Ik speel een jonge vrouw die actie voert. Op het terrein van Spoor Oost staat een parking in de steigers, maar zij ijvert voor een nieuw park. Ze trekt langs de straten met een petitie, maar wil ook handtekeningen inzamelen in een groot appartementsgebouw. Ze vat post in de hal van de woontoren en drukt op de belletjes. Ze spreekt de bewoners via de parlofoon of in levenden lijve. De bewoners van het appartement worden gespeeld door professionele acteurs én mensen die nog nooit op het toneel hebben gestaan.

De jonge vrouw zamelt niet één handtekening in. Waar haalt ze de moed vandaan om door te gaan?

Toen ik de tekst voor het eerst onder ogen kreeg, vond ik mijn personage een heel erg naïeve alien. De jongedame strijdt voor grote idealen, maar het lijkt of ze nooit wordt gehoord. Iedereen in het appartement heeft wel een andere reden om de petitie niet te hoeven tekenen. En als mensen niet willen tekenen begrijpt ze dat ook. Zij heeft begrip voor elke situatie. Ondanks de keiharde ‘njets’ die zich opstapelen, blijft de activiste gaan voor een ‘ja’. Die daadkracht, het geloven in de goede zaak, maakt een schoon mens van haar. Je ziet ze nog weinig vandaag, mensen die zo volhardend zijn in hun visie.

Voel je zelf raakpunten met je personage?

Toch wel, ik deel met mijn personage een zekere argeeloosheid. Ik ben ook een tikkeltje naïef, en hoop dat nog lang vast te kunnen houden. De jonge vrouw uit het stuk gelooft stevast dat het park er, ondanks alle tegenkantingen, op termijn wel zal komen. Dat hoopvolle, dat ik ook in mezelf vind, dat moeten we proberen vast te houden. Er zit geen pessimist in mijn personage, en in mij eigenlijk ook niet.

Schuilt er dan een activiste in jou?

Goh, ik vrees van niet. Zoals het overgrote deel van mijn generatie ga ik niet op de barricades staan. Maar dat betekent niet dat de wereld ons niets kan schelen. Er wordt veel aan activisme gedaan op sociale media en op café. Over bepaalde kwesties kan ik onder vrienden soms wel het hoge woord voeren, maar dat heeft nog te weinig uitwerking in het leven zelf. Maandelijks stort ik wel geld voor goede doelen, maar dat vind ik ‘actievoeren voor seuten’.

Waar zou jij voor kunnen opkomen?

Tijdens de Grote Omarming, een burgerinitiatief enkele weken geleden in Antwerpen, heb ik mee gewandeld voor schone lucht. Ongeloflijk toch hoeveel plekken in de stad er qua luchtkwaliteit rood kleuren.

“Blijf dat tikkeltje naïef”



FOTO JOREN DE WEEBROT

HOGE WEG DO 13/12 - ZA 22/12 | BOURLA | ANTWERPEN |
WWW.TONEELHUIS.BE

“Zoals het overgrote deel van mijn generatie ga ik zelf niet op de barricades staan. Maar dat betekent niet dat de wereld ons niets kan schelen.”

Dat men dat probleem wil aanpakken, vind ik wel belangrijk, ja. Op dat vlak kunnen burgerinitiatieven misschien het verschil maken. Ik geloof dat wij als burgers veel te weinig kunnen brengen en dat politici op den duur ook moeten luisteren. Kijk maar naar Ringland.

De mensen met wie je speelt zijn niet allemaal professionals en gerekruteerd uit de hele stad. Hoe voelt het om met amateurs te spelen?

In *Lost Boys* van Het Gevolg speelde ik vorig jaar ook met een groepje minderjarigen met diverse achtergronden, asielzoekers en jongeren uit de pleegzorg. Een verrijkende ervaring. In *Hoge Weg* hoor en zie je wel bijna vijftig personages. Overwegend niet-acteurs, die gecast werden omdat ze heel erg samenvallen met de rollen die Bart voor ogen had. Zo komt er bijvoorbeeld een

Afghaanse vader met een zontje van vijf in voor, een boomlange transgender of een Mongools omaatje. Deze mensen vallen echt samen met hun rol. Soms werden teksten ook naar hun mond herschreven. Zoals bij een jonge hiphopper met koptelefoon. Zijn taaltje was zo wonderbaarlijk dat je het zelf niet had kunnen verzinnen.

Het park wordt benoemd als Spoor Oost. Speelt het stuk in Antwerpen?

Niet bepaald, maar het stuk is wel in Antwerpen gemaakt. Spoor Oost verwijst naar het terrein, net buiten de stad, waar nu de Sinksefoor staat. Hoewel er destijds stemmen opgingen om van het terrein een park te maken doet het nu dienst als parking. Los van dit Antwerpse aspect weerklinkt in het stuk de roep van de grootstad. Zo'n woontoren behelst de stad in zakformaat. Elk van die bewoners heeft, ongeacht taal of achtergrond, een verhaal dat zich ontvouwt via hun reactie op de petitie. Voor het publiek voelt het alsof je met een stoel op straat zit en een inkiijk krijgt in het hoofd van voorbijgangers. Tegelijk hoop ik dat de toeschouwers mee de vingers kruisen, zodat mijn personage, na al die overloze ‘nee's’, misschien toch ooit eens die ‘ja’ mag horen.

ILSE DEWEVER



Gazet van Antwerpen/Vrijdag: Stad en Rand 08/12/2018, bladzijden 10 & 11

All rights reserved. Gebruik and reproductie enkel mits toelating van de uitgever via Gazet van Antwerpen/Vrijdag: Stad en Rand

